רב יהודה אמר רב "<u>רם שרצים לוקין עליו</u> <u>בכוית יו מיתיבי (</u>רם המחול רם הלב דם

הבליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה

לדם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אמור ואין חייבין עליו מאי אין חייבין עליו וכרת

(ה)אלאו מחייב חדא דהיינו רישא ועוד יה) תנא

מלאו נמי קא ממעמ ליה דקתני (יצא דם

שרצים שאין בהן פוימאה המורה ים אמר רבי

זירא להתרו בו משום שרץ לוקה משום דם אינו

לוקה אמר רב דם דנים שכינסו אסור <u>טותיבי</u>

6)דם דנים דם חנבים מותר ואפילו לכתחלה

דדיא בשלא כינמן כי קא אמד רב יגן בשכינמו

דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסי מי

אסור/והא טתניא , "דם שעל גבי יו ככר נוררו

ואוכלל/של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו

חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא ידאית

ביה קשקשים כי קאמר יוו רב אסור דלית ביה

קשקשים יאכור רב ששת דם מחלכי שתים

אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם המחול

דם חלב דם הכליות דם אברים דרי אלו כלא

תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים

ורמשים אמור ואין חייב עליו כי תניא אמור

יאנגור

סלקה דעתך משום דם: [בלא וזעשה. ולח בכרת שחינו דם הנפשן: דאין ם חייבין עליו. מלקום: חדא דהיינו א רישא. דאם כן מה הפרש בין דם ג' (מָהלכי שָמִים)* לִדִם האנרים ואמאי פלגינהן לסרתי מילי: רעוד האי תנא דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דהתני יצאדם שרצים. ייומכלל דס דלח מחכלו: ייינוניני נים דנו מחוב ב. ייינוניני ושרות מחכנו: בי התרו בו משום שרץ לוקה. כדלמרינן בתרה המים "" בפרק קמא (לפיל ד:) חה לכם הטמא* לימד על דם השרך ובשרו שמלטרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרנים כבשרו: שכנסר. בכלישו אסור דמיחלף בדם בהמה והרואה אומר מומר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. היינו פיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטמול דם הלב כו": דכורותה גבי מהלכי שתים. דקמני נהך מליעמא אסור ואין סייבין עליו מוקמת נמי בשלא כנסו דהם הכי תרלת לסיפא דברייםת: דם שעל הככר. אף על גב דלאו ככנסו דמי וליכא איסורא מיהו מנום פרום ים כו מכל של בין השינים דמכתי מחובר הוא אפילו מנות פרוש אין בו ומוצלו ואיכו חושם כולא ככנסו קמי: דאית ביה. כדם קשקשים מומר לכחחלה דלח חחי לחיחלופי בדם בהמה סיה ועוף: מהלכי שתים. אדם: מצות פרוש אין בר. דחינו מנוה לפרום ממנו אפר משום מנות פרישה בעלמא: דפירם

לרקין עליו. קה

שקץ. כמילו יונק דבר משוקף: חלב שהקלת במגעה. שחינה מטמחה מחיים: החמרת בחלבה. כדחמרינו בבכורות (דף ה) גמל גמל שני פעמים שהרי בטהורה טהור: הוא טמא. כו' דכחיב ברישיה דקרא אך את זה לא תאכלו זה מיעוטא הוא: ראמר רב ששת גרסי: אפי׳ מצות פרישה.-השינים: גוררו. לדסי: מוצצו. דהם דושש ליכא דמצ ליה:

מהלכי שתים. מלב של משל דתנו רבנן *יונק חינוק והולך עד עשרים וארבעה חדש מכאן ואילך כיונק שקץ דבויי רבי אליעור רבי יהושע אומר יאפילו ארבע וחמש שנים פירש לאחר עשרים וארבעה סד לאסור. מלכו: אדם שהחמרת הדש וחזר כיונק שקץ אמר מר מכאן ואילך במגעו. מים: שאינו שוה בכל. כיונק שקץ ורמינהי *יכול יתא חלב מהלכי שתים ממא ודין הוא ומה בהמה שהקלת מחד קרא נפקא ניה. ל"א זה זה טמא בכצעה החבורת בחלבה אדם שהחבורת במנעו אינו דין שתחמיר בחלבו תלמוד לומר יאת הנמל כי מעלה גרה הוא^בהוא ממא ואין מדרנק: אין בו. דמדמורייהם שרי הלב מהלכי שתים ממא אלא מהור ניכול ורכנן נמי לא גזור ביה דאמרי חלב אוציא את החלב שאינו שוה בכל ולא אוציא מהלכי שמים טהוכ: הא דפריש. הם את הדם שהוא שוה בכל תלמוד לומר הוא דקחני מוחר כשפירה מדדי החשה הוא מכוא ואין דם כוהלכי שתים מכוא אלא לכלי. והיונק מן הדר כיונק שקן מהור ואמר רב ששת אפילו מצות פרישה מדרנק: וחילופא בדם. דמדפרים אין בולא קשיא הא דפריש הא דלא פריש אסור מדרבנן דמיחלף בדם בהמה אן בוקרא קשיא הא דפריש הא דרא פריש ואחי למימר דם בהמה אכל: דם שעל בי ברה *בדרתניא 'דם שעל גבי בבר גבי ככר. כגון שנשכו וניכר כו דסן גוררו ואוכלו שבין השינים כוצצו ואינו

DISTORICE CI

(e"107) rela 12,27 ·O MAINO by

ים תביא דם שעל הככר גוררו ואוכלו משום דאתי לאיחלופי בדם אחר כיון שפירש שבין השנים מולצו ובולעו דם מהלכי שתים מותר וחילופיהם בחלב אם לא פירש אסור דאתי לאיחלופי בחלב בהמה טמאה אבל פירש מותר וכן נראה בבשר מהלכי שחים לחתוך ממנו ולאוכלו אסור דאתי לאיחלופי בבשר בהמה טמאה משום דאץ דרך לאוכלו מיחלף בטמאה אבל פירש מותר"

CNC"A, Note aice! ג האדם אע״פ שנאמר בו ויהי האדם לנפש חיה אינו בכלל מיני חיה בעלת פרסה לפיכך אינו בלא כל אונן פול פוכר האום לנפש היה אם בכלל מיה בעלת פרסה לפיכך אינו בלא האוכל מבשר האדם או מחלבו בין מן החי בין מן המת אינו לוקה. אבל אסור הוא בעשה שהרי מנה הכתוב שבעת יאבל אסור הוא בעשה שהרי מנה הכתוב שבעת השנת הראבייר (נאלה) אלו) מיני חיה ואמר בהן זאת החיה אשר תאכלו הא היצ. אבל אסור הוא בעשה שהר Pe 3"21671

כל שהוא חוץ מהן לא תאכלי ולאו הבא מכלל

מנה הכתוב שבעת מיני חיה. מ״ם ומכ כן למה מתרו (כתובות כ. וס"נ) בדמו שמפילו מלות פרוש פין כו.

דפירש. שפירש מן החדם בכלי או על גכי ככר: חלב מהלכי שחים. מלב דמשה: היקלת במגעה. שמין כה זיכות ונדות: שאינו שוה בכל. דבטהורה מותר ובנהמה ממחה אסור:

דפירשכי קאמר "רב 6] בדלא פירש כדתניא "דם שעל נבי ככר נוררו ואוכלו של בין השינים מוצץ וכולע ואינו חושש איכא דמתני לה להא דרב ששת על הרא "דתניא יכול ס חלב פיולכי שתם הוא אוכלו עובר בלאי ודין הוא כה בהכוה מכואה שהקלתה בכנעה החמרתה בחלבה מחלכי שתים ין שהחמרתה במנען אינו דין שתחמיר ין בחלכן תיל יווה לכם הממא זה ממא ואין חלב זו מהלכי שתים ממא אלא מודר אוציא את החלב שאין שוה בכל ין ולא אוציא הדם ששוה בכל תיל ין וזה לכם המכוא זה מכוא ואין יו) דם מהלכי שתים ממא אלא מהור ג"(א"ל) רב ששת אפילו כוצות פרוש אין בי